

- משרד
- בית הוראה
- ארגון בני ישיבות
- הודעות כלליות
- האזנה לשיעורים
- שידור חי
- מחיר שיחה רגילה

פעולת צדיק

ע"ש מהרי"ץ זצוק"ל - גאון רבני תימן ותפארתם

בראשות מרון הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א
פוסק עדת תימן

לק"י

לרגל השנה החדשה

הנהלת מוסדות "פעולת צדיק" שולחת בזאת את ברכותיה למרון הגאון הגדול הרב יצחק רצאבי שליט"א יאריך ה' ימיו בטוב ושנותיו בנעימים וכן לרבני בית ההוראה שליט"א ולכלל התורמים והפעילים הע"י

יהי רצון שהמב"ה ישפיע על כל אחד ואחד מהם שפע ברכה והצלחה, בריאות ורפואה שלימה. ויכתבו כלם בספר החיים ובספר הזכרון. אכ"ר.

מעמד הקבלת פני רבו ברגל

בעזרת יתקיים המעמד הגדול של הקבלת פני רבו ברגל ביום שלישי ט"ז תשרי התשע"ט, א' דחווה"מ סוכות במרכז התורני "יד לשבים" רח' שוסיוב 3, רחובות במעמד מרון הגאון הרב יצחק רצאבי שליט"א תפילת מנחה כעשרים דקות קודם השקיעה

על מכבש הדפוס

בשורה משמחת ומרנינה, עת בס"ד עומדים אנו לקראת הדפסתו של הספר החשוב של מרון שליט"א שו"ת עולת יצחק ח"א מהדורא חדשה, לאחר שעבר הגהות, תיקונים והוספות רבות. המעוניינים בהקדשות לעילוי נשמת, לרפואה, להצלחה וכו', יפנו לטל': 03-6780070.

היי עולם נטע בתוכנו

אנו מברכים בברכת התורה, אשר בחר בנו מכל העמים, ונתן לנו את תורתו, ברוך אתה ה' נותן התורה. אשר בחר בנו ונתן לנו, זהו בלשון עבר. אבל מסיימים בלשון הווה, נותן התורה. מה טעם השינוי?

אכן קיבלנו את התורה בהר סיני בשנת ב'תמ"ח ליצירה. הקב"ה בחר בנו ונתן לנו את תורתו, אבל מדוע חותמים נותן התורה בלשון הווה? וכי הקב"ה נותן כעת ממש?

התשובה היא, שאכן כן. הקב"ה נותן לנו גם כיום תורה. המפרשים אומרים שהקב"ה משפיע תורה, בכל דור ודור, בכל זמן וזמן, ובכל יום ויום. הקב"ה נותן בכל הזמנים:

מהרי"ץ כותב זאת בעצמו בפירושו לסידור הנקרא עץ חיים לגבי ברכות התורה בזה"ל, אמר נותן התורה בלשון הווה, ולא נתן התורה בלשון עבר, כי תמיד נותן הקב"ה לנו, שנותן בלבנו השכל ובינה. בשביל לזכות להבין את התורה, צריך לקבל תורה. התורה אינה כידיעת איזה חכמה. התורה צריכה הבנה גדולה. כשאדם זוכה לטעום מתיקות בסוגיא, איזו הנאה יש לו.... אין זאת אלא סייעתא דשמיא, שזכה להבין סוף סוף את עמקות התורה:

ישנם רחוקים מתורה ומצוות שבכל זאת לומדים גמרא, ואפילו גויים. אבל אין להם "אובנתא דלבא". אין זה אלא כמו ה"קשר" שבין הפרופסור למשולש. אין להם משהו מהבנת עומק הדברים, רק מבחינה וידיעה שטחית. ק"ו אם מדברים על הדברים הפנימיים יותר. פשיטא. וודאי בסודות התורה שאין להם חלק ונחלה:

במקום נוסף כתב מהרי"ץ בפירושו, שם בתפילת ובה לציון. ברוך י"י יום יום יעמס לנו. כל יום הקב"ה משפיע עלינו כמה הבנות ולימודים בתורה. צריכים לדעת כי כשלומדים תורה היטב, זוכים ורואים גם דברים שאינם שטחיים. לפעמים מדמים מילתא למילתא וכו'. ולזה מה שאנו אומרים והבדילנו מן התועים. כלומר, שאומות העולם אין להם חלק בזכות זו האמורה:

בכדי להבין את עומק הדבר, נשתמש בחידושו של הגר"ח מוולאז'ין, שהובא בספר "באמונה שלימה" שמועה משמו:

לשון נותן ונתן מורות כי התורה שלנו הגיעה אלינו בתורת מתנה. התורה אינה חכמה כשאר החכמות המצויות בעולם. אדם שיש בו מינות, יש לו דעות כוזבות ח"ו, לא יזכה לכוון לאמתה של תורה. הוא אמנם יכול "ללמוד" גמרא, לפלפל, להקשות ולתרוץ, ואפילו לחדש חידושים, אבל הם לא יהיו לאמתה של תורה. מה פתאום שאדם בעל נטייה למינות יזכה לאמתה של תורה? מדוע שהקב"ה יתן לו תורה? הרי התורה ניתנת בכל הזמנים, כמו שאומרים "נותן התורה". אם אדם זה אינו הגון ואינו ראוי, הוא יכול לדבר דברי תורה וכו', אבל לאמתה של תורה הוא לא יזכה בשום אופן:

מי שיש לו כלים ראויים, והוא זכה לכתרה של תורה, אזי הוא יכול להבין איזה חידוש נאמר לאמתה של תורה, ואיזה חידוש נאמר בסתם. ואפילו שיהיה רעיון הנשמע נחמד, אבל הוא לא נכנס לפנימיות ועומק התורה. לא מרגישים את מתיקות התורה על ידו, לא נהנים מכך - "מתוקים מדבש ונופת צופים":

מעובד מתוך שערי יצחק מתוך דברי מרון שליט"א שנאמרו בהילולת מהרי"ץ ה-213

סעודת יום טוב, אם מותר לעשותה אחר חצות היום

א יש שואלים אם בחג השבועות יכולים לעשות את הסעודה אחר חצות היום. הן אמת שאבותינו נע"ג בתימן וכן המשיכו גם בארץ ישראל נהגו לקבעה בבוקר כשחזרו מבית הכנסת אחרי לימוד כל הלילה ותפילות שחרית ומוסף, קידשו וסעדו, כדרך כל שבתות וימים טובים. אבל בני הדור החדש שהורגלו במיני מזונות וכיוצא בהם, אי נמי בעוגות גבינה (על פי הגהת הרמ"א בסימן תצ"ד סעיף ג') דברים שלא היו מצויים בעבר, מעדיפים גם עתה שלא לאכול הרבה אחרי הקידוש אלא מעט, וישנים כמה שעות, ומתאספים לסעודה אחר חצות היום, האם שפיר דאמי:

סעודה שאינו חייב בה לדעת הרמב"ם יעו"ש מאי דנפקא מינה לדינא. והמשנה ברורה אזיל לשיטתיה בסימן תקפ"ד סק"ה, שכשחל ר"ה בשבת אין להאריך בפיוטים יותר מחצות יעו"ש, דמשמע דמצד סעודה ליכא קפידא:

אולם לענ"ד אין זה מוכרח בדעת הרמב"ם. כי אפשר דמאי דנקט בלשון חייב, אינו אלא כלפי עיקר הדין של אכילת שלוש סעודות שפ"ת בן, ולא לעניין מה שסיים שזמן אחת ערבית ואחת שחרית ואחת במנחה. וכן נראה מלשון הרב המגיד שכתב כי נראה לו שדעת רבינו שמצוה לעשותן באלו הזמנים יעו"ש, משמע רק מצוה לכתחילה ולא חובה לעיכובא. ובפרט שאחר כך הביא הרב המגיד דעת החולקים בזה, וסיים שבספר העתים העלה שמצוה לעשותן באלו הזמנים, והוכיח כן, ועיקר יעו"ש, הרי שהשווה שיטתו עם דעת הרמב"ם. והרואה יראה שם בספר העתים שהוא בסימן קצ"ג דף קפ"ה דלא אתי עלה מצד הזמנים בעיקר, אלא מצד ברכה שאינה צריכה, כי כשמפסיק סעודתו בשחרית והשלחן והתבשילים לפניו, כיצד מותר לברך ברכת המזון, ולחזור ולברך המוציא וכו', אלא שהוסיף דכל שכן שעיקר מצותן במנחה יעו"ש"ב. שמע מינה דבגוונא דליכא משום ברכה שאינה צריכה, אין כל כך קפידא אלא מצוה בעלמא:

וגדולה מזו יש להעיר על מה שמתבאר מדברי האור לציון שם, שזה לאו דוקא ביו"ט שחל בשבת, אלא בכל יו"ט בעינן לכתחילה לנהוג כרמב"ם לסעוד דוקא קודם חצות, ולכן לא רק בשמחת תורה שחל בחול יש להיזהר בזה, אלא הוא הדין בחג השבועות שרגילים לאכול בבוקר מיני מזונות ואת סעודת החג מאחרים לשעת הצהרים, שיש להיזהר לערוך את הסעודה קודם חצות עכת"ד, דתמיהא לי בעניי דהא ניחא לשיטת הרמב"ם גופיה דבעינן שלוש סעודות ביו"ט כמו בשבת, שפיר סבירא ליה שזמן קבוע נמי אחת בלילה ואחת בשחרית ואחת במנחה. אבל למאי דלא נקיטין ולא נהיגין הכי, אלא סעודה אחת ביום בלבד, שוב אין לה זמן קבוע, ואין צריך להקפיד בזה אפילו לכתחילה:

כמו כן מה שהעלה באור לציון שם בד"ה ונראה, שאם אוכל מיני מזונות שספק אם ברכתן המוציא או בורא מיני מזונות, שיוכל לסמוך במקום הצורך לאכלן לכתחילה קודם חצות, ואת סעודת הפת לאחר חצות, מפני שיש כאן ספק ספיקא, ספק שמא ברכת המוציא ויוצא בהן ידי חובת סעודת שבת, וספק שמא הלכה כהתוספות שאפשר לקיים סעודת שבת אף לאחר חצות וכו'. וכן יש להיזהר שלא לאכלן קודם תפילת מוסף בשיעור כביצה וכו' עכת"ד, זהו דוקא לשיטתו כדעת הסוברים שזה ספק. אבל כבר הוכחנו בס"ד בבארות יצחק על פסקי מהרי"ץ כרך ה' הלכות ברכת המוציא ס"ק קכ"ח בראיות נכוחות, שאין כאן ספק, אלא בתורת ודאי מברכין בורא מיני מזונות על כל שלושת הדברים שנחלקו בהם אם הם נקראים פת הבאה בכסנין, וכו' העלינו להלכה בס"ד בש"ע המקוצר סימן ל"א סעיף ו', ממילא אין להקל בזה בנדון דידן להחשיבן סעודה. ולאידך גיסא, מותר לאכול מהן אף יותר מכביצה קודם המוסף, וכמו שהעלינו בס"ד שם בש"ע המקוצר הלכות הקידוש והסעודות סימן נ"ט סעיף י"ט:

ב) ואוסיף עוד להעלות מתוך מה שרשום בזכרונותי לפום רהטא תשובתי לחכם אחד שטען (לגבי דין שמחת תורה, שכתבנו לעיל ד"ה והנראה) כי העיקר שלא יעברו שש שעות בתענית, וכיון שאוכלים מזונות וכדומה כנהוג בזמנינו באמצע, לית לן בה (עכ"פ לדידן אינו כן). ולענ"ד נראה כי הם שני עניינים שונים, דין זמן הסעודה, ודין תענית. שדין תענית לאו דוקא בבוקר, אלא במשך כל היום, כלומר שאפילו אכל בשחרית לא יפסיק שש שעות בנתיים. והפוסקים שדנו על הבוקר, דיברו בהווה לגבי שחרית ומוסף שזו שאלה מצויה. ונפקא מינה לכאורה אם זה שעות זמניות, או מחצית היום. וכבר דן בזה בכף החיים הלכות נטילת ידים סימן קנ"ז סק"ב. ועיין עוד בעניין דלעיל, בספר הנישואין כהלכתן פרק ט"ו דף תצ"ט סעיף ק"ג, ומ"ש עוד בס"ד בנפלאות מתורתך במגילת קהלת על פסוק טוב שם משמן טוב ד"ה וחכם:

ודע שאין בזה מנהג ידוע מדורות קודמים, כיון שבחוצה לארץ לא חל שמחת תורה בשבת. ואפילו היה חל, הרי תמיד היו מקדימים התפילה ולא עשו הפסקה לאכילת מזונות, ולא האריכו והוסיפו שירים "שיבתיים" ולא "חסידיים" וכדומה כמובן:

והנראה לענ"ד שאין בכך שום חשש, וזמן הסעודה הוא לכתחילה במשך כל היום, אימתי שירצה, כיון שאין המצוה אלא בסעודה אחת. זולת כשחל יום טוב בשבת אז יש להקפיד, כמו שכבר העליתי בס"ד בסדר קידושים והבדלות דף ס"ז. ולאחר מכן, בש"ע המקוצר הלכות שמני עצרת ושמחת תורה סימן קי"ט סעיף י"ז בזה"ל, יום שמחת תורה שחל להיות בשבת (בארץ ישראל), צריך להקפיד לעשות סעודת שחרית קודם חצות היום שאז הוא זמנה, כי מצות היום בשלוש סעודות, מה שאין כן כשחל בחול דליכא קפידא בזה, מאחר שאין נוהגין אז לאכול סעודה שלישית. לפיכך כשחל בשבת ישכימו להתפלל, כדי שיוכלו לומר כל הפיוטים והתפילות, ויספיקו לקדש ולסעוד קודם חצות היום. כן נראה לענ"ד פשוט. ומה שכתבתי שזמנה קודם חצות היום, הוא מבואר ברמב"ם פרק ל' מהלכות שבת הלכה ט' יעו"ש. וממה שכתב הרב המגיד שם לעניין סעודה שלישית שעשאה בזמן סעודה שנייה, נילף לסעודה שנייה שעשאה בזמן בעודה שלישית. ועיין עוד בהגהת הרמ"א סימן רצ"א סעיף א' בשם הרא"ש, ובחידושי מהרי"ץ על השלחן ערוך שם אות קפ"ג, ומאמר מרדכי סימן רפ"ט סק"א. ולעיל בהלכות הקידוש והסעודות סימן נ"ט סעיף כ', והלכות ערב פסח שחל בשבת סימן פ"ט סעיף ד'. עד כאן מה שכתבתי שם:

והעירוני כי כן פסק כבר הגר"ץ אבא שאול באור לציון חלק ב' פרק כ"א סעיף ד' בביאורים, והוא על פי דברי הרמב"ם דלעיל. ואעתיק לכאן מה שרשום על זה בזכרונותי ששמחתי לראות באור לציון שם כי כן הוא, וחזיק זאת עוד מדמשמע הכי בזוהר הקדוש והאר"י, וכמו שכתב בכף החיים סימן רצ"א סק"ב. וכן מדכתב מרן השלחן ערוך בסימן רפ"ט בראש הסימן סדר סעודת שחרית של שבת, ולא כתב סדר סעודה שנייה, משמע דזמנה בשחרית דוקא [אם אמנם יצאו כותרות הסימנים מתחת ידו, ועיין מ"ש בזה בס"ד בעיני יצחק על ש"ע המקוצר חלק יורה דעה הלכות שילוח הקן סימן קע"ג אות כ' ד"ה אגב. יב"ן]. ואף שהפרי המגדים בסימן רפ"ח ובמשנה ברורה שם, כתבו שאם טעם מידי קודם תפילת מוסף מותר להתאחר מלאכול יותר משש שעות, זהו דוקא לבני אשכנז דאזלי בתר שיטת הגאונים שהביא הרב המגיד שם. וכן משמע מהתוספות בפסחים דף קא. ד"ה ובקידושא. אך בני ספרד צריכים לנהוג כדעת הרמב"ם [כפי שכתב בהקדמת הספר שם ענף ד' שבמקום שמרן השלחן ערוך לא גילה דעתו, אזלי הספרדים בתר הרמב"ם, וכל שכן אם גילה דעתו השלחן ערוך כן בכותרת הסימן כדלעיל. ועיין עוד בעיני יצחק שם הלכות לשון הרע סימן קמ"א אות י"ד. יב"ן] שסעודה שנייה היא בשחרית דוקא. ומכל מקום בשעת הדוחק יש לסמוך על דעת התוספות והגאונים עכת"ד:

וזה תלוי בנדון אם קבלנו הוראות מרן אף בשעת הדוחק, עיין מ"ש בזה בעיני יצחק שם הלכות בישולי גויים סימן קל"ז אות כ"ג ד"ה ובשעת:

ושם באור לציון ד"ה והנה, מתבאר שהבין בדעת הרמב"ם שזה לעיכובא, ולכן אם עבר חצות היום, עבר זמן הסעודה, והוא לא

- תשובת מרן הגאון שליט"א מתוך שו"ת עולת יצחק כת"י -

כל אלמנה ויתום לא תענון

לא עבר זמן רב ואותו ערבי החל לצעוק, **הבטן הבטן**. שמעו אותו הערבים ושאלוהו למה הוא צועק. ענה להם, **הבטן כואבת לי**. אמרו לו, **לך תשב מהוין לכפר בשמש**:

בינתיים, התאספו סביבו רבים מאנשי הכפר יהודים וגוים. גם אותה אלמנה באה לחזות בפלא איך שהקללה שלה החלה לפעול. הערבי לא הפסיק להתפתל מכאבים. היא שאלה את הנשים שם, מדוע הוא צועק. ענו לה שבטנו כואבת. אמרה להם, אתם יודעים למה הגיע לו כל זאת, מפני שגנב את האוכל של היתומות שלי:

לפתע נשמע קול פיצוץ, וראו כלם כי בטנו של אותו הערבי נבקעה והוא ניגף ומת. אמרו ערביי הכפר, **הקב"ה שומר על האלמנה**. כן יאבדו כל אויביך ה':

מעובד מתוך הספר "מפאתי תימן" באדיבות הרב גלעד צדוק הי"ו

מעשה שהיה בכפר דאיאן מחוז בני מטר. אחד מערביי הכפר היה אוהב לאכול ממאכלי היהודים, ובכל פעם שהיה מבקש מהיהודים דברי מאכל היו נותנים לו:

ככפר הזה היתה אלמנה שהתגוררה בבית עם שתי בנותיה, ואותו הערבי היה רגיל לבוא לביתה ולבקש ממנה לאכול, והיא היתה נותנת לו כל פעם מעט ממה שהכינה:

יום ששי אחד בא אותו הערבי לבקש ממנה אוכל והיא נתנה לו לחוח ומעט קליות והוא לקחם והלך לו:

בליל שבת ריח תבשילי היהודים התפשט בין בתי הכפר והגיע גם לבית אותו הערבי. הוא טיפס על גג ביתה של אותה אלמנה ונכנס למטבח. פתח את התנור והחל לאכול מהמטעמים שהיו בו. האלמנה שמעה רעש ושאלה את בנותיה מי נמצא למעלה. ענו לה שאינן יודעות. כעבור זמן קצר ראו אותו יוצא מהבית. האלמנה זעקה בקול גדול, **אכלת את האוכל של היתומות שלי**, האוכל יתפוצץ לך **כבטן**:

דעת מרן שליט"א בעניין מגנט עם ברכות ודברי תורה, אם מותר לתלות בו דברי הולין

כיום מצויים לרוב מגנטים עם ברכות שונות, כגון ברכת מעין שלוש וברכת אשר יצר וכדומה. והשאלה נשאלת האם מותר להשתמש עם המגנט הזה לצורך תליית דפים של חול, או יהיה מותר לתלות רק דברי תורה:

אחר נפרד. ואין זה עניין למאי דשקיל וטרי בשו"ת פנים מאירות ח"ב סימן קל"ג לגבי כוסות זכוכית שחקקו עליהן שם הוי"ה ברוך הוא וכו' [וכבר הארכתי בס"ד על דבריו בשו"ת עולת יצחק חלק א' סימן קל"ד, ומשם באר"ה] דמשמע הא ברכות ופסוקים ושאר דברי תורה בלי שם ממש פשיטא דלית לן בה, דשאני התם שהכוסות לשתיה נועדו:

וכבר ראיתי בספר אהל יעקב (סקוצילס) פרק י"ב סעיף ג' דף קע"ז קע"ח, ובשו"ת מציון תצא תורה דף ס"ב ס"ג, שאספו בנדון דידן דעות רבני זמנינו, שיש מהם מתירים ויש מחמירים. והנראה לענ"ד כתבתי בס"ד:

מסתברא שאסור, כי הגם שהברכות (והוא הדין שאר דברי תורה) מודבקות בנייר על גבי המגנט, מכל מקום המה נעשו והוקבעו להיות כגוף אחד, וזהו ייעודם. ואי אפשר לומר כי הם משמשים ועומדים אף לפתקאות של דברי חולין, שהרי ודאי עיקר מגמת ייעודם הוא להיות מונחים ועומדים במקום גלוי מזומן ומצוי בכל עת מצוא. ממילא אי אפשר לומר כי תפקידם לתפוס בכך פתקאות, כי לזה משמש סתם מגנט בעלמא, אבל מגנט שהוא עם דברי תורה מטרתו לדברי תורה, ולכל היותר לתפוס בצירוף עמו פתקאות נוספות של דברי תורה המזדמנים, ולמשל מבחני תורה של ילדים שכדי לעודדם ולשמחם מפרסמים את ידיעתם והצטיינותם במבחן לעיני כל. ותו לא. וכל שכן שבדאי אסור לאסוף באמצעות מגנטים אלו מחטים ונעצים, שהרי זה בודאי שימוש

האם ניתן להקים מזין לאמירת אשמורות בנוסה תימן לאחר חצות הלילה

שאם אפשר, היה רצוי להמשיך במנהג אבותינו שקמים באשמורת האחרונה וכמבואר בשלחן ערוך סימן תקפ"א.

וצריך לדעת שהמנהג לקום באשמורת האחרונה זה רק בדורות האחרונים, אבל לפני כ-300 שנה יש שנהגו לקום בחצות הלילה ולחזור לישון בבתיהם, כמו שזכר בתכאליל כת"י של מהר"י בשירי ומהר"י ונה, והבאתי דבריהם בסוף סדר האשמורות עם מענה לשון (בני ברק ה'תשמ"ח דף י"א).

עכ"פ כיום במקומות רבים זה עדיף ומוכרח, בפרט בני הדור הצעיר, כי לפנות בוקר הם לא יקומו. וע"ע בשערי יצחק שיעור מוצש"ק כי תבוא ומוצש"ק נצבים וילך ה'תשע"ג.

(ב) כך הוא המנהג להתעטף (וכמוכן בלי ברכה), והדבר הזה מוסף יראת שמים וכובד ראש, שהם נחוצים בפרט לעת כזאת בחודש אלול ועשרת ימי תשובה.

(ג) כן.

(ד) כן, דהיינו שתיים עשרה הסליחות העיקריות, כי אם יאמרו את כל הסליחות אזי ימהרו יותר מדאי כמו שאמרתם לי, ולא יאמרו אותם בכוונה ובקול בכי, אזי תפסת מועט תפסת.

ידוע מנהג אבותינו נע"ג לקום באשמורת האחרונה של הלילה לאמירת הסליחות. בזמננו הדבר קשה לרבים מהציבור ואפילו לחלק מהמבוגרים שבהם בעקבות שינוי הרגלי השינה וכו'. הדבר גורם לכך שחלק מהציבור לא מגיע בכלל לאמירת הסליחות, וחלקו מצטרף למניינים של אחינו הספרדים בחצות לילה. בעקבות כך מגיעים לראש השנה כשכמעט רק הזקנים יודעים לומר הסליחות ברגש כדבעי. באנו בבקשה לכת"ר להורות דעה מה נעשה.

(א) האם להקים מזין בחצות הלילה בנוסח תימן?

(ב) האם צריך להתעטף בטלית גם בלילה?

(ג) האם אפשר להתחיל בפיוטים לפני חצות לילה ורק י"ג מידות יהיו בחצות ממש?

(ד) ע"מ לא להטריח האם ניתן לומר רק את הסליחות המובאות בשע"ה חלק ג'?

תשובת מרן שליט"א:

(א) לפי המצב שלכם, טוב הדבר להקים מזיין אשמורות בחצות הלילה, כי מאז זה נחשב עת רצון, וכן מבואר בזוהר הק'. אעפ"י

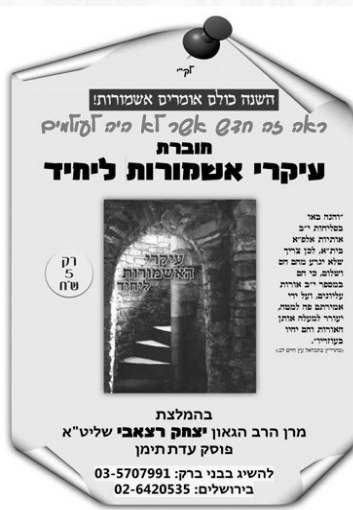
לקראת הימים הנוראים

וכתב רבנא מהרי"ץ (בהקדמה לאשמורות) ולכן צריך לתת אל לבו זה שלשים יום קודם ראש השנה, זמן קהלה לכל היא, לבוא אל המלך להתחנן לו כי המה ימי רצון ע"ש. דהיינו, שבכל תפילה שאנו מתפללים הרי זה מרובה שפע לנו ולכל סביבותינו ולכל העולם כולו:

וראיתי מובא מעשה בספר לבניכם ספרו (דף קצז) שפעם אחת בחודש אלול, פנו גויי העיר של בית עדאקה שבתים, בתלונה על היהודים שהתפילות והתקיעות בשופר שלהם מפריעות את מנוחתם בלילה. ולאחר ששמע זאת המושל, מיד נזף בהם ואמר להם הסתלקו מכאן, לא די שאינכם קמים בלילה להתפלל כמו היהודים, אלא אתם עוד מתלוננים. וכי מה היהודים עושים, הלא הם מתפללים לבוא עולם ותפילתם מועילה גם למוסלמים ע"כ:

מזה נלמד שאפילו הגויים יודעים ומרגישים שכל העולם תלוי בתפילותינו, לכן ובפרט בימים הנוראים אלו שהם הכנה ליום הדין, שצריכים אנו להתעורר בתשובה שלימה, כדי שיתקבלו תפילותינו באהבה. וכמו שכתב מהרי"ץ שזמן קהלה לכל היא, כך צריכים אנו להתפלל כולם באחדות, ובקול רם המעורר הכוונה, ויתקבלו תפילותינו ברצון:

נכתב ע"י הצ' יהונתן ב"ר אהרן שבח יצ"ו
מו"צ בבית ההוראה "פעולת צדיק"

שלמה המלך כתב במגילת שיר השירים (ב' י"ד) "השמיעני את קולך". ודרשו באגדת בראשית (פרק נ"ח) על פסוק זה בזה"ל, הקב"ה אומר לישראל למה אין אתם מקלסין אותי, שנאמר יונתי בחגוי הסלע וכו' השמיעני את קולך וכו' ע"כ. דהיינו, רצונו של אבינו שבשמים שנתפלל לפניו, שהרי בתפילה נכללים דברי שבח ודברי בקשה לפני הקב"ה:

ולכאורה נשאלת השאלה מה צורך להקב"ה בתפילותינו? ומבאר ה"ר ישראל נאגארה זצ"ל בספר כלי מחזיק ברכה (דף טו) עפ"י המעשה המובא במסכת ברכות (ז ע"א) בר' ישמעאל בן אלישע כאשר נכנס לפני ולפנים בהיותו כהן גדול, ואמר לו הקב"ה ברוח הקדש, ברכני. והשיב ר' ישמעאל, יר"מ שייכבשו רחמיך את כעסיך וכו'. ושואל ה"ר ישראל נאגארה, לכאורה אין זה ברכה אלא תפילה. ומבאר, שהתפילה עצמה היא הברכה, כאשר אנו מתפללים לפניו, הרי אנו מראים שכל חיותינו היא רק מאתו יתברך, והיא הברכה שהוא זן ומפרנס ומחיה את הכל. וע"י הברכה שאנו מברכים להקב"ה, הרי הוא משפיע שפע לתחתונים ע"ש באורך:

הכתרת התני שלהן ערוך המקוצר - מהזור מ'י

בשונה משאר הפעמים שנערכו הכתרות חתני ש"ע המקוצר בחוה"מ או בסמוך לו, ההכתרה הנוכחית אירעה בבין הזמנים האחרון בחודש אב התשע"ח, עקב בקשתם של בחורי הישיבות להקדים זאת:

ההכתרה התקיימה בבית המדרש "פעולת צדיק" בבני ברק, כאשר לפניו מתקיימת שם ישיבת "בין הזמנים" בה לומדים מסלטה ומשמנה של בחורי החמד מק"ת ימון:

הרב מנחם צדוק הי"ו מנהל ארגון בחורי הישיבות ד"פעולת צדיק" חיזק בדבריו את הבחורים ועמד על חשיבות לימוד התורה בזמן זה של "בין הזמנים", בו קול התורה נחלש מעט:

מרן הגאון הרב יצחק רצאבי שליט"א נשא דברים בעניין דרכי לימוד התורה וכן מעלת וחשיבות ההשתקקות לשבת באהלה של תורה. לאחר מכן הוכתרו החתנים, ואלו הם: חתן ראשון ישיבות גדולות - הבה"ח זיו אשואל הי"ו - ישיבת קרני שומרון. חתן שני ישיבות גדולות - הבה"ח אלחנן צברי הי"ו - ישיבת זכרון יעקב. חתן ראשון ישיבות קטנות - הבה"ח ישראל תם הי"ו - ישיבת משכנות הרועים. חתן שני ישיבות קטנות - הבה"ח שלמה גרשי הי"ו - ישיבת עטרת יואל:

בסיום מעמד נכבד זה יצאו הבחורים בהרגשת התעלות וחיווק רוחני גדול שבועה"ת ילווה אותם בחזרה לישיבה:

צורשת תימן
ashbel.boaz@gmail.com

המרכז לתשמישי קדושה בדרום

ספרי קודש בלדי ושאמי
תמונות, טליתות
תשמישי קדושה לעדה התימנית
כל סוגי היודאיקה

שד' ב"ג 30 אשקלון
בועז אשבל 050-7373234